

СТОМИЛИСЯ, АЛЕ ЖИВІТЬ!

(матері на 88 років)

Від праці руки не підійме
Ще від колгоспних буряків,
Тепер зі старістю обійми,
А ночі довгі та без снів.

Свою несе самотньо ношу □
Комусь чуже не заболить!
Життя її ніхто не зможе
З початку до кінця прожити.

Бо не під силу буде кожній:
Сирітство, голод та війна □
На десятиох ділити можна,
А мати прожила сповна.

Пройдіть он стільки кілометрів,
Як матері тепер років,
В житті були і хащі й нетрі,
Безрадісні з усіх боків.

Вклоняємося, мамо, низько,
Уклінно дякуємо Вам,
Що Ви від самої колиски
Прощали все своїм синам.

Спокійно доживайте віку,
Щоб не було вже лихоліть,
Життя, як нива, в вас велике –
Стомилися, але живіть!

Невтомне материнське серце
Уже слабке й немолоде,
Пересихаючим джерельцем,
Щоб спрагу втамувать, нас жде.

Ото б і правнуків побачить,
Колись, як літо зацвіте,
Заграє сонечками наче
Дитинство їхнє золоте.

Ви поки є, то й ми мов діти,
Не хочем сиротами стать,
Бажаєм жить Вам ще і жити,
А може й сотню розмінять.

Дата написання вірша: 2021-01-15